

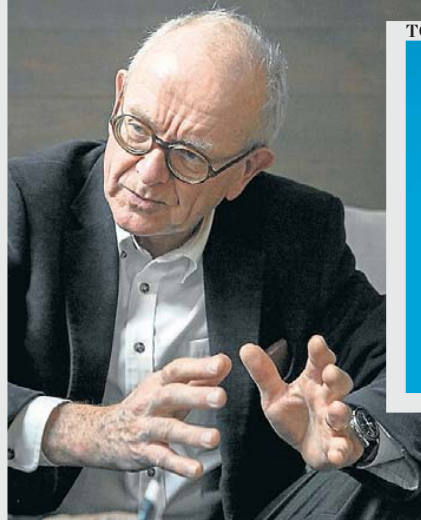
HE LLEGIT
NO SÉ ON

EVA
PIQUER

Quan cau la cuirassa contra el dolor

CÈLIA ATSET

HENRY MARSH

TONI SOLER

PERE TORDERA

KARL POPPER

GETTY

La mort no és sempre el pitjor desenllaç i la vida no és sempre fàcil d'afrontar

necessitat arribar a l'edat que tenia el seu pare quan va emmalaltir –d'un tumor cerebral, justament– per parlar d'una mort prematura que en el seu moment, fa més de tres dècades, no va saber plorar.

“Als setze anys vaig veure morir el pare i vaig intentar congelar el dol, per no sentir dolor i per tirar endavant amb les eines que creia tenir a l'abast; però el dol autèntic no desapareix quan se li barra el pas, sinó que es torna líquid i es recompon”, escriu Soler a *El tumor* (Anagrama), a la venda el 14 de novembre.

Toni Soler ha gratat en la memòria personal i familiar, s'ha tornat a ficar en la pell de l'adolescent que va afrontar la pèrdua com va poder (fugint-ne, tancant amb clau l'armariet de la desgràcia) i ha parit un text que maldava per ser escrit, un text que l'autor es devia sobretot a si mateix, un text que li permetrà pensar, ara sí, que ja ha fet un dol com cal.

Aquell noi-home va tractar el record del pare –malaltia, absència, glorificació *post mortem*– com si fos un tumor: va mirar de fer-lo fora del cap. Però, com el tumor patern, el record no es va deixar extirpar del tot. La prova la tenim en aquest llibre de to contingut i ingredients justos, tan ben escrit que no es nota. Un llibre esplèndid que Toni Soler només hauria pogut escriure des de la maduresa actual. Deu ser la millor contrapartida d'haver ajornat fins ara el dol per la mort del pare. ♦

L'autèntic dol no desapareix quan se li barra el pas

L'única certesa és que tots ens morirem. Però hi ha morts que costen de pair. El periodista Toni Soler ha